

[Arne Bjerregaard]

jeg skal ikke rulle det hele op igen. Jeg er bare nødt til at sige, at for os er det stadig væk ikke krigspolitik, vi vil. Med forsvarspolitik mener vi stadig væk, at vi ønsker på den måde at være med til at sikre, at det, vi opstiller, aldrig kommer i funktion. Det kan man have forskellig mening om. Nogle har den modsatte, og det respekterer jeg. De siger, at vi skal slet ikke have noget, for erved undgår vi enhver konfrontation. Vi siger derimod: vi må nødvendigvis opretholde en vis balance for at undgå, at de kommer i funktion, og det koster noget. Det kan altså ikke hjælpe, at man vil overse historien. Som jeg sagde ved raketdebatten, har anden verdenskrig i hvert fald lært mig et og andet og gjort, at jeg må tænke på, hvad der ville ske, hvis man gjorde det samme, som man gjorde før 1940.

Så kommer man til den konklusion, at man nødvendigvis må gøre det, som vi er med til at gøre nu. Men stadig væk med, at vi har fuld respekt for dem, der kommer til den anden konklusion, men det kan altså ikke hjælpe, at vi tror på, at vi fik vores frihed på grund af vores egen kamp imod undertrykkeren. Det var andre, der ville ofre, medens vi ikke ville ofre ret meget på vores egen frihed. Derfor bliver vi altså nødt til, mener vi, selv at være med til at betale denne gang. Sidste gang slap vi billig og lod andre betale. Og det er begrundelsen for vores indstilling til forsvarspolitikken.

Endelig må jeg sige om u-landsbevillingerne, at vi er ikke tilfredse, det være da langt fra, men man må notere sig både i SF og i det radikale venstre, at havde vi ikke været med i regeringen, og havde vi ikke påtalt, at man ville skære ned på u-landsbevillingerne såvel i den tidligere regering som i denne regering, så havde det været et lavere niveau end nu. Det havde i alt fald været nede på 0,7 pct., nu bliver det trods alt 0,73 pct., og vi ved, at det bliver 0,74 pct. i 1984. Så kom ikke og sig, at vi ikke har prøvet på at hjælpe dér. Det er selvfølgelig nemmere at stå udenfor og sige: vi vil meget mere, og det vil vi også gerne. Vi siger bare, at når man er i forhandlinger og er i regering, er det vanskeligt at få det, man ønsker, fuldt ud.

Så kan jeg selvfølgelig også sige til de radikale, som denne regerings liv afhænger af på godt og ondt: hvorfor har de så ikke søgt for at stille som en betingelse, at de ville

have det gennemført, ellers ville de ikke støtte denne regering? Hvis det var så magtpåliggende, havde de radikale en mulighed herfor. Den har de radikale altså ikke gjort brug af.

Vi ønsker stadig væk at hjælpe de fattigste i verden i fremtiden så godt, det er os muligt gennem bevillinger herfra, og vi vil samtidig også være med til en grundig undersøgelse af vores bevillingssystem for at se, om der er noget, som ikke fungerer, som det skulle fungere. Jeg har en fornemmelse af, at der er visse ting, der ikke fungerer, som de skal fungere. Men vi mener stadig væk ikke, det berettiger os til at sige: vi har ikke råd til at yde til de fattigste. Derfor har vi kæmpet for, at det trods alt blev så meget, som det blev, og det vil vi fortsat gøre i fremtiden.

Lad mig så til slut sige, at vi stemmer for regeringens ændringsforslag, for at ingen skal være i tvivl.

(Kort bemærkning).

Glensgård (FP):

Man skal af og til passe på at tage en statsmands ord og gøre dem til sine, men Bismarck sagde den 24. januar 1882 i den tyske rigsdag: »Politische Brunnenvergiftung«. Det sagde han om politiske modstanderes valgkamp.

Jeg kunne godt gøre disse ord til mine efter at have hørt hr. Arne Bjerregaard. Politisk brøndforgiftning! Det er fantastisk at høre hr. Arne Bjerregaard stå her på talerstolen og tale om, at fremskridtspartiets ændringsforslag skulle give revolution i Danmark. Jeg tog lige et check på, om man kunne tillade sig at kalde det vrøvl, og det kunne man godt efter forretningsordenen, man man kunne finde mange ord, som var mere ramvende.

Jeg vil godt spørge hr. Arne Bjerregaard: hvem skulle lave revolution, når man taler om, at staten vil anvende 280 mia kr.? Er det de mennesker, der skal have de 50 mia kr. over socialministeriets konto, der skal lave revolution? Eller er det dem, der nu skal sættes ned i skat, der skal starte en revolution? Jeg vil godt spørge hr. Arne Bjerregaard; vil hr. Arne Bjerregaard forklare mig, hvem det er, der skal starte revolutionen? Det er da muligt, at VS og KAPer og SAPer og LABer, og hvad de hedder, vil starte den under det system. Er det det, hr. Arne Bjerregaard for-